

N:o 147.

Af herr **A. Olsson** i Mårdäng, om skrifvelse till Kongl. Maj:t om ändring i § 8 af instruktionen för läkare m. m. den 31 oktober 1890.

Af såväl den under sistlidet år af professor C. Wallis verkställda bearbetning af på centralstyrelsens för Sveriges allmänna folkskolelärare-förening föranstaltande från omkring 1,400 folkskolor inkomna uppgifter rörande helsovårdsförhållandena vid folk- och småskolor som ock af folkskoleinspektörernas år 1894 afgifna berättelser om folkskolorna i riket för åren 1887—1892 framgår, att tillståndet med afseende på helsovårdsförhållandena vid ett stort antal folk- och småskolor är i hög grad otillfredsställande. Egna iakttagelser på ifrågavarande område bekräfta ock detsamma.

Då det uppväxande släktet ålägges obligatorisk skolgång under en följd af år, synes mig fordran, att de förhållanden, som kunna menligt inverka på barnens helsa under skolgången, såvidt möjligt är undanröjas, fullt berättigad. Samma fordran anser jag berättigad äfven med hänsyn till lärarepersonalens helsa.

Under hänvisning till såväl ofvan citerade undersökningar som folkskoleinspektörernas berättelser, tillåter jag mig framställa ett förslag, som enligt min mening i icke oväsentlig grad skall medverka till förbättring af folkskolans hygien. Det förslag, hvarpå jag syftar är, att genom ändring af § 8 i kongl. instruktionen för läkare etc. af den 31 oktober 1890, provinsialläkarne åläggas utöfva likadan tillsyn öfver skolorna som öfver andra, kommuners, föreningars och enskildes inrättningar och anstalter.

I det af dertill utsedde komiterade upprättade förslag till nämnde

instruktion voro skolorna upptagna jemte en hel del andra inrättningar, som af komiterade benämndes tredje afdelningen, hvilken på anförda skäl ansågs behöfva *större* tillsyn än öfriga afdelningar. Af denna afdelning återstår, såvidt jag kunnat finna, icke mer än »uppfostringsanstalter för blinda och döfstumma». Det torde därför bero på provinsialläkarnes subjektiva uppfattning af instruktionens allmänna föreskrifter angående tillsyn öfver helsovårdsförhållandena i deras respektive distrikt, om de anse sig böra egna skolorna nödig tillsyn. Och efter hvad jag inhemtat, lär en del anse sig ingen skyldighet hafva med afseende på ifrågavarande anstalter, hvilket torde vara bevisadt dermed, att mycket svåra missförhållanden kunnat få existera.

Något giltigt skäl, hvarför t. ex. uppfostringsanstalter för blinda och döfstumma skulle vara i så stort behof af tillsyn framför folk-skolorna, lär svårligen vara att finna. Snarare torde, på grund af flere medverkande omständigheter, ett motsatt förhållande ega rum.

På grund af hvad jag sålunda haft äran anföra, får jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen ville genom skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes förordna om sådan ändring af § 8 i kongl. instruktionen för läkare etc. den 31 oktober 1890, att folk- och småskolorna i riket blifva likställda med öfriga i samma § omför-mälda inrättningar och anstalter.

Om remiss till vederbörande utskott anhålles.

Stockholm den 28 januari 1896.

And. Olsson
i Mårdäng.